

høitærede Minister sagde tillige, at man skulde vel vogte sig for at stille Sagen saaledes paa Spidsen, at man betragtede Lønningslovene som forlenede med en vis særegen Art af Hellighed, om jeg saa maa sige, saa at de aldeles ikke skulde kunne berøres, da det dog aabenbart maa være i Alles velforstaaede Interesse, at der aabnes Afgang til ogsaa gjennem Finantsloven at kunne faae Lønningsforhold ordnede, en Afgang, der som bekendt er bleven benyttet mangfoldige Gange og saaledes benyttet, at det ganske sikkert har været en naturlig Forudsætning hos Enhver, der har deeltaget i Finantslovens Vedtagelse, at Bevillingen ikke var indskrænket til det enkelte Aar, for hvilket Finantsloven gjælder, men ogsaa angik kommende Aar. Heri er jeg fuldkommen enig med den høitærede Minister, men netop derfor maa det være mig dobbelt vigtigt at sige, paa hvilket Punkt jeg ikke længer kan være enig med ham. Jeg er ganske enig i, at det maa kunne skee, at der træffes en saadan Afgjørelse, og jeg er freimdeles enig i, at denne Afgjørelse da maa opfattes som bindende ogsaa for Fremtiden; men jeg tilføjer strax, at dette Bindende ligger ikke her i noget Retligt, men i den fornuftige Continuitet, som altid maa være tilstede i Lovgivningsmagtens Udøvelse, et Bånd, der kan være ligesaa stærkt, som naar man har et skrevet Ord at holde sig til. Deri er jeg altsaa ganske enig; men jeg tilføjer nu — og heri frygter jeg for, at en mindre Enighed vil finde Sted — at det da maa forudsættes, at man ikke kommer i Strid med andre Love. Hvis der til Exempel er Tale om en ny Post eller hvis nye Forhold have gjort, at en Post har faaet en anden Betydning, end den tidligere har haft, bør der aabenbart træffes en Forandring, og man kan da vel i et enkelt Punkt ville finde det mindre fornødent at fremkalde en Afgjørelse igjennem en heel ny Lov; denne lille Ufuldkommenhed, at man lader et saadant ubetydeligt Tilfælde finde sin Afgjørelse i Finantsloven, troer jeg vel kan forsvares. Men hvis det var den samme Post, og uforandret det samme Forhold, og der ikke var Noget, der bragte med Nødvendighed en Afvigelser, troer jeg ikke, at man ved Finantsloven bør røre ved nogen endelig Lovlig Fastsættelse, og altsaa heller ikke

ved nogen Lønningslov. Finantsloven skal respectere de bestaaende Lovlige Bestemmelser og holde sig paa det store Gebeet, der ligger aabent ved Siden af. Naar jeg ikke desto mindre troer, at der her har været god Føie til i det Mindste at gaae ind paa, hvad der er bleven foreslaaet af Folkethinget, og nu for Landstinget ikke at gjøre Forsøg paa i denne Retning at fremkalde et andet Resultat, skal jeg noget nærmere udvikle det. Jeg antager ikke, at der er skeet nogen Fortolkning af Lovven ved at sætte 2,511 istedetfor 2,911. Men jeg antager, at man har meent, at § 15 var aldeles falden bort. Denne Lov havde nemlig den uheldige Form, at der i den udtryffeligt var nævnt de forskjellige Personer, gjennem hvilke det bevilgede Beløb skulde komme til Anvendelse. Den var gaaet ud fra en bestemt Organisation af den polytechniske Lærestiftelse, og ligesom det er aabenbart, at naar den polytechniske Lærestiftelse faldt bort, kunde Loven ikke længer være gjældende, saaledes er det ogsaa vist, at naar Forudsætningen for denne Paragraph ikke længer eksisterer, kan den ikke bestaae i sin fulde Udstrækning, og man kan da sige: Ja, hvorledes skal da denne Paragraph anvendes. Det vilde være den allervideste Fortolkning at udfinde, hvormeget af Paragraphen der skulde blive staaende, og hvormeget der skulde falde bort, naar Paragraphen ikke længere bestod, derved at en Deel af Organisationen var falden bort. Paragraphen siger, at det skal være til disse bestemte Personer, at disse 4,100 Rd. skulle anvendes. Naar nu en eller flere af disse Personer gaaer bort, kan der ikke være Tale om længere at bevilge til disse bestemte Personer. Men paa den anden Side kan man ikke med nogen Fortolkning udfinde, hvorledes denne Sum er bleven forandret, thi just at det var Ministeriet fuldstændigt overladt, indenfor disse Grændser at fordele Beløbet, gjør, at man ikke kan sige, at der er Saameget gaaet ud og Saameget blevet tilbage. Saaledes mener jeg, at Folkethinget har opfattet Sagen, og jeg troer ikke, at der er Grund til, at Landstinget gjør en anden Opfattelse gjældende. Jeg troer altsaa, at der ikke foreligger nogen bindende Lovbestemmelse om, hvad der skal gives til den resterende Deel af det Personale, som er ind-